

houwde vazen hebben plaats gemaakt. De stoep werd gebogen van vorm, wat het gebouw ietwat beter aan het voorterrein koppelt.

De huidige gevel staat echter in één opzicht zeer ten achter bij de ontwerp-schetsen. De kleine ruiten der schuifvensters zijn in de voorgaande eeuw opgevolgd door groote spiegelruiten, waardoor de gevelwand met zijn geslotenheid ook een aanmerkelijk deel van zijn rust en statie heeft ingeboet.

In den tijd der Lodewijkstijlen spreidde men ook ten onzent, hoe rijk versierd de gevel mocht zijn, de grootste weelde niet naar buiten doch inwendig ten toon. Bij het gebouw in kwestie is niet alleen aan de inrichting maar ook aan de indeeling de groote zorg besteed. Het behouden van oudere grondslagen heeft wellicht den plattegrond ten deele bepaald, doch dien niet of nauwelijks ongunstig beïnvloed.

De beteekenis welke men in die tijden aan het „show”gedeelte van een woonhuis hechtte, in het bijzonder aan de onderling samenhangende vestibules, gangen en trappenhuizen, werd reeds aangeduid. Het bouwprogramma van een jachtslot, waarvoor Willem III in 1684 plannen vroeg aan de Académie d'Architecture te Parijs, luidde „un corps de logis sur caves voûtées, composé d'un vestibule, d'un escalier et de deux appartemens et leur dépendance.”¹⁾

In het huis van Van Schuylenburg vormt de trappenruimte met annexen, waaronder slechts zijdelings de benedenvestibule valt, het hoogtepunt van den aanleg. Zooals men van de straat gezien zou vermoeden, ligt achter de deur en de deze flankerende smalle vensters in den middenrisaliet de ruime gestucte vestibule, welke wanden worden geleed door een decoratief-opgevatte Ionische pilasterordonnantie en welke door een eenvoudig versierd stucplafond wordt overdekt. De vestibule opent zich echter niet naar een, in het midden achter haar gelegen gang; integendeel bevindt zich in de linkertravee van den achterwand de doorgang, ter hoogte van een gewonen kamertoegang, naar den voor de trappenruimte gelegen en tot de binnenplaats leidenden korten hoofdgang, welke gelijk de vestibule is versierd. Het eigenaardige dier oplossing wordt ruimschoots vergoed door het typisch barokke effect van verrassing en opvoering der werking, voor wie uit de vestibule onverwachts komt voor de statige hoofdtrap en vooral deze opgaande de prachtige bovenvestibule ziet oprijzen, eerst belicht door de vensters aan de binnenplaats en vervolgens ook door den lantaarn. Afbeeldingen (nrs. I, II en 15) vermogen beter dan woorden een indruk te geven van de weidschheid dezer partij, welke voortkomt uit de gelukkige architectonische verhoudingen en belichting.

De tot alle ruimten op de verdieping toegang gevende bovenvestibule, op de plattegronden het „groot sallon” genoemd, wordt namelijk overwelfd door

¹⁾ Louis Réau, Histoire de l'expansion de l'art français. Belgique et Hollande, etc., Paris 1928, p. 52.